

**Κυριακή Ζ' Ματθαίου (Ἀπόστολος: Ρωμ. 15, 1-7)
3 Αύγουστου 2008**

«Ὅφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ ἵνα ἀρέσωμεν τῷ πλησίον ἡμῶν εἰς τὸ ἀγαθόν, πρὸς οἰκοδομήν».

Ἀδελφοί μου, τὰ πιὸ θαυμάσια πράγματα καὶ κτίσματα, ἄψυχα καὶ μή, γίνονται μετὰ τὴν τέχνη τῆς ἀγάπης, ποὺ μόνο χτίζει καὶ ποτὲ δὲν γκρεμίζει. Τὴν ἀγάπη ποὺ ἐμπνέει καὶ καθοδηγεῖ, φωτίζει καὶ ἀνυψώνει, ποὺ «μακροθυμεῖ καὶ χρηστεύεται», ποὺ «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς». Μὲ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ δικαιώνεται ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ εἶναι ἀρεστὸς στὸν ἄλλο καὶ νὰ συντελῇ στὸ καλὸ του καὶ νὰ τὸν οἰκοδομῇ στὴν ἀρετὴ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι, ἀγαπητοί μου, ἓνα κρᾶμα ἀπὸ ἱκανότητες καὶ ἀδυναμίες, ἀπὸ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα. Ἄλλοτε νοιώθει δυνατὸς καὶ γενναῖος, ἄλλοτε πάλι ὄχι· ἄλλοτε εἶναι δύναμη, ἄλλοτε πάλι ἀδυναμία, ἅγιος καὶ ἁμαρτωλός, στρατιώτης καὶ λιποτάκτης, μέγας καὶ μικρός. Ὅσο εἶναι ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς πρέπει νὰ οἰκοδομῇ καὶ νὰ ἐνισχύῃ τοὺς ἀδύνατους στὴν πίστη. Ὡς ἁμαρτωλὸς ποὺ συναισθάνεται τίς ἀτέλειές του ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἐνίσχυση τῶν ἄλλων. Στὴν πρώτη περίπτωσι «Ὅφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Στὴν δευτέρῃ περίπτωσι «ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλὴ» (Παρ. 18-19).

Ἡ χριστιανικὴ οἰκοδομὴ εἶναι ὑποχρέωσι ὅλων μας, ὑποχρέωσι τοῦ κάθε χριστιανοῦ. Νὰ οἰκοδομῇ καὶ νὰ οἰκοδομῇται, νὰ προσφέρῃ καὶ νὰ παίρνῃ· νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ διδάσκεται, νὰ συμβουλεύῃ καὶ νὰ συμβουλευέται. «Πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω» (Α' Κορινθ.- 14-26). Ὅποιος ἀγαπᾷ ξέρει νὰ προσφέρεται, δὲν εἶναι φίλαυτος, γιατίι ἡ φιλαυτία σκοτῶνει τὴν ἀγάπη. Τέλειο παράδειγμα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος «οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ» (Ρωμ. 15-3).

Ὅμως γιὰ τὸ ἔργο τῆς οἰκοδομῆς χρειάζονται ὑλικά, χρειάζεται τέχνη καὶ ἐπιστήμη, γνώση καὶ ἐπιμονή. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε ὅσα ἀρέσουν μόνο σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ὅσα ἀρέσουν στοὺς ἀδελφούς μας· «Ἐκαστος ὑμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθόν πρὸς οἰκοδομήν». Ὅμως ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ποὺ πρέπει ἀνοχῇ

καὶ μακροθυμία νὰ ἐπιδείξουμε. Καὶ τότε· ἄς μὴ διστάσουμε «μετά, πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος καὶ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4, 2-3) νὰ βαστάζουμε τὰ ἀσθενήματα αὐτῶν. Ἐπίκαιρος καὶ ἐδῶ ἡ Παύλεια ὑπόδειξη καὶ προτροπὴ «νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας» (Α΄ Θεσ. 5, 14 – 15), μιμούμενοι τὸν Οὐράνιο Πατέρα ποὺ «ἀνατέλλει τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. 5 – 45).

Ἡ ἀνοχή, ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἀνεξικακία πρὸς τοὺς ἀδυνάτους στὴν πίστη, πρὸς ἀδιαφόρους γιὰ τὴν ἀρετὴ, πρὸς τοὺς ἀπαθεῖς γιὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω τους προβάλλεται ὡς καθῆκον χριστιανικό. Καθῆκον καθημερινὸ καὶ διαρκὲς «μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 13) «ἀλλὰ καὶ συμπολῖται τῶν ἁγίων... ἐπικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν» (Ἐφεσ. 2-20). Ἀδελφοί, προσοχή· «ἕκαστος ἐξ ἡμῶν βλεπέτω πῶς ἐπικοδομεῖ».

Ἀρχιμ. Ν. Κ.